

for Danmark, men ogsaa for Europas og Kulturhistoriens Vedkommende her, og om dette ikke kan veie op mod det Flaadens Leie, som han vil forsvare med sine Søbefæstninger. Den Gang havde, — det maa jeg blot kalde i Grindring som et eneste Punkt for at vise de ærede Herrer, hvorledes man hører sig ad, naar man ikke tager andre Hensyn i Betragtning, — vi, som paatage os at være Jormyndere for Island, ladet Folk reise op til denne gamle D, der ikke var udsat for noget Bombardement og samle de gamle Sagaer og bringe dem bort fra Hjemmet ned her til Danmark, og saa havde vi blot den Gang den Erfaring af en maasse kortsynet Politik, at man under Bombardementet lod Bomberne ødelægge Haandskrifter, som dermed gik aldeles til Grunde, og jeg tillader mig at paafaa, at disse Haandskrifter vare mere værd end hele den dansk-norske Flaade (Munterhed.) De ærede Herrer der henne ved Binduerne blive mere og mere urolige, men det er jeg saa vant til. Det er dog mærkeligt, at mine Uttringer bestandig skulle have denne elektriske Kraft, at saa snart jeg tillader mig at udtale mig om et Spørgsmaal, ere de Herrer ved Binduerne og alle deres Effoer rundt om i Lørdet saaledes, at man blot behøver at røre ved en Streng, strax klinger det Altsammen. Jeg tillader mig at sige — og det er ikke, hvad man paa Græsk kalder en Paradox, men det er min fulde Overbevisning, — at de Sagaer til vort Folks og Folkelivs Oplysning, der gik tabt ved Bombardementet 1807, vare mere værd end hele den dansk-norske Flaade, der blev ført bort af Engländerne. Nu kommer jeg til Modsetningen mellem 1807 og 1878, og saa spørger jeg: Naar Danmark har paataget sig at være Vogter for saa uerstattelige Kunstskatte som Thorvaldsens Museum, naar danske Videnskabsmænd have grundet og samlet til et videnskabeligt Apparat som det oldnordiske Museum, som vi have gjort og derved vundet Anerkjendelse hele Europa over, skulle saa disse sættes op mod Flaadens Leie og „den strælende Melon“? Et det ikke en Laabelighed, at for det Krigsvæsen, Danmark nu har tilbage, skal man udsætte en Hovedstad, der i sig gjemmer saadanne Statte, for Krigens Tilfældigheder? Nei, hvis den ærede Udenrigsminister, som her har talt om, at der ikke var noget som helst Tegn til, at Danmark skulde blive indvillet i de nuværende krigeriske Forhold, vilde gjøre Noget for Uoor, han, som dog er en Under af disse Kunstskatte, saa søgte han at faae sin Kollega, sin Værtskalle, Conjeilspræsidenten, der taler

saaledes for Flaadens Leie, som han har gjort, til at udstede en almindelig Rundskrivelse til Europas krigsførende Magter om, at vi desarmere de pæbliffelig Søforterne, erklærede Kjøbenhavn for en fri og aaben Haavn og ikke vilde lægge nogen som helst Hindring i Veien for, at Andre lægge ind ved Kjøbenhavn som ved en hvilken som helst aaben Handelsstad. Dette vilde under de nuværende Omstændigheder være den ene rette Fremgangsmaade, alt det Andet vilde netop under de nuværende Forhold være at udsætte os for et lignende Tab som det, vi lode 1807. Men der kommer andre Omstændigheder til, thi hvis der er det mindste Gran af Sandhed i, hvad de forskjellige ærede Forsvarsplansforfattere, hvoraf den ene ikke stemmer med den anden, og hvoraf vi snart skulle høre en af de sidste, der har erhvervet sig en Stilling som Krigsminister i Danmark, have fremsat paa Rigsdagen, saa have de jo paa det Endeligste beviist, at saaledes som Søforterne nu ere, ere de fuldstændig uholdbare, idet der skulde lægges en hel Ring af Forter en halv Mils Vej længere udenom dem for at kunne holde et Bombardement ude. Naar dette nu er saaledes, saa er det dog saa tydeligt, at det, der her er tilbage af disse Ernstste Søforter, er noget saa aldeles Ubrugeligt overfor Nutidens Krigsredskaber, at det er, som jeg sagde, for Intet at regne. Som Følge deraf vil jeg for dog at gjøre, hvad jeg kan, her indstændig bede alle de Medlemmer, som have Noget tilovers for, og som føle, at Danmark har et Ansvar for de Samlinger, man har ophobet i Danmarks Hovedstad, at de dog ikke under de nuværende Omstændigheder ville række den mindste Haand til, at man kan faae den Opsættelse, at der kunde tænkes Noget som helst, der lignede et Bombardement ude fra Kjøbenhavns Rhed, og en Tilkjendegivelse deraf kunde gjøres ved at stemme for det Forslag, der her er stillet under Nr. 47. — Inden jeg slutter, nyttter jeg Leiligheden til at tilkjendegive, lige overfor hvad den ærede Ordfører ved Begyndelsen af denne 3die Behandling overfor Udenrigsministeren udtalte, at det vel var paassjønnefsøerdygt at han havde tilbagevist visse Udtalelser, der vare komne frem i udenlandske Blade, men at Naaden, hvorpaa det skete, ikke kunde billiges, at man helst skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der ligger allernærmost, paa de Røster, som komme frem i udbredte Blade herhjemme, men det lader ikke til, at man har det borgerlige Mod at gjøre dette, fordi, som Napoleon den 3die sagde, Danmark regjeres ikke af Ministre, men af Blade